

Václav Cvrček a kolektiv autorů, *Mluvnice současné češtiny 1 – Jak se píše a jak se mluví*, Karolinum, Praha 2010, 354 s., ISBN 978–82–246–1743–5.

Mluvnice současné češtiny je prací, jejíž deklarované cíle i konkrétní způsob zpracování zaslouží pozornost jak v kontextu české, tak i zahraniční bohemistiky. Recenze jejího prvního dílu může začít konstatováním, že největší výhodou této publikace je současně její největší nevýhodou: v praxi totiž uskutečňuje to, co Václav Cvrček, vedoucí autorského kolektivu, deklaroval ve své dřívější práci *Regulace jazyka a Koncept minimální intervence* (2008), konkrétně vhodnost variantnosti popisů jazyka – tzn. pluralitu deskripcí, s tím, že volba je pak věcí uživatele. *Mluvnice současné češtiny* nijak explicitně nevymezuje, komu přesně je určena (na rozdíl od dřívějších mluvnic, např. *Příruční mluvnice češtiny*, *Čeština – řeč a jazyk*, *Čeština pro učitele*), což však komplikuje posuzování – pokud není jasné, pro koho a k čemu vlastně je práce určena, lze posuzovat pouze metody deskripce a věcnou správnost, nikoliv adekvátnost, která může být v praxi rozhodující. S touto výhradou se tedy (podle odborného zaměření jednotlivých spoluautorů recenze) budeme podrobněji věnovat vybraným částem MSC.

Michal Krístek, Brno

Autoři *Mluvnice současné češtiny* v předmluvě uvádějí, že její „novost” oproti předchozím mluvnicím spočívá v tom, že „materiálovou základnou pro vytváření této příručky byly (vůbec poprvé v historii popisů češtiny) jazykové korpusy”. Čtenáře, který si s tímto vědomím otevře kapitolu *Fonetika a fonologie* (zpracoval Jan Volín), ale čeká zklamání – nic nového o zvukovém plánu češtiny, co by už nebylo popsáno v jiných (ne-korpusových) příručkách, se zde nedozví. Minimálně pro systematický popis distribuce hlásek je přitom korpus velmi dobrým nástrojem. Pro ilustraci uvedu dva příklady, kde autor mohl využít korpusová data a mohl tak zvědavému čtenáři nabídnout ucelený a v mezích možností vyčerpávající popis daného jevu, ale neudělal to. Zaprvé, na s. 43 se hovoří o tom, že distinktivnost fonému /ó/ je „omezena jen na několik málo případů”. Proč autor, máje k dispozici korpus, neuvádí úplný výčet minimálních párů, a místo toho se spokojí jen s tradičně uváděnými příklady jako *boje – bóje?* Zadruhé, na s. 54 autor zmiňuje epentezi *e*, aniž by vyjmenoval kontexty, ve kterých se epentetická *e* objevuje. Tvrzení, že epenteze v genitivu plurálu je „systematická” a je motivována „usnadněním artikulace”, je ve světle korpusových dat zce-

la neudržitelné (srov. např. *karet* vs. *kvart*, *barev* vs. *konzerv*, *kapes* vs. *elips*, *olejen* vs. *lajn*, *voleb* vs. *rolb*). Autor navíc alternaci vokálu *e* s nulou interpretuje také jako elizi, aniž by jasně definoval, kdy je podle něj podstatou alternace vokálu *e* s nulou elize a kdy epenteze. Z jím uvedených příkladů se zdá, že za elizi považuje všechny případy, kdy v nominativu singuláru je před nulovou koncovkou *e*-ová alternanta, kdežto ve zbytku paradigmatu daného jména je nula. Korpusová data přitom opět vyvracejí autorovo tvrzení, že motivací pro elizi je také usnadnění artikulace (srov. např. *pytel* vs. *trotl*, *korek* vs. *šperk*, *nehel* vs. *pazneht*), nehledě na to, že elizi vokálu vznikají konsonantické skupiny s různým profilem sonority (*py.tle*, *kor.ku*, *neh.tu*), které jsou foneticky (i fonologicky) vždy příznakovější než struktury s vokálem. Čtenář se pak nutně musí ptát, jestli i ostatní autorovy generalizace jsou zformulovány bez ohledu na konkrétní jazyková data.

Vzhledem k deklarovanému zaměření mluvnice je v textu příliš mnoho místa věnováno akustickým a artikulacím vlastnostem hlásek, což patrně vyplývá z toho, že autor považuje fonologii za jednu z „fonetických věd“ (a dokonce tvrdí, že je to v současnosti většinový pohled; kdo ho zastává?). Co zde naopak zcela postrádám, je interpretace fonologických procesů z hlediska morfologie. Bez toho, aniž by brala v potaz morfologickou strukturu slov, se žádná analýza fonologie češtiny (a slovanských jazyků obecně) neobejde. To, jak morfologie ovlivňuje fonologii, můžeme opět ilustrovat na již výše zmíněných případech alternace vokálu *e* s nulou. Jak již bylo řečeno, autor tvrdí, že *e* se objevuje systematicky v genitivu plurálu u feminin. To ale evidentně platí jen pro heteromorfémové konsonantické skupiny: *e* se pravidelně objevuje na švu před sufixy *-b(a)*, *-n(a)*, *-k(a)*; srov. *klen-eb* vs. *bomb*, *olej-en* vs. *lajn*, *hokej-ek* vs. *žvejk*. Přítomnost epentetického vokálu v tautomorfémových skupinách je také závislá na morfologii. Přesněji řečeno, existuje zcela pravidelný rozdíl mezi chováním kořenů zakončených na konsonant a likvidu v kontextu před nulovou koncovkou nominativu singuláru a nulovou koncovkou v genitivu plurálu – zatímco v genitivu plurálu se před finální likvidou objevuje vždy epentetický vokál, v nominativu singuláru se finální likvida stává slabičnou; srov. podobu kořenů, které mohou mít dva různé rody, jako např. *magistr* (masc., nom. sg.) vs. *magister* (fem., gen. pl.), *hadr* (masc., nom., sg.) vs. *hader* (fem., gen., pl.), *krekr* (masc., nom., sg.) vs. *kreker* (fem., gen., pl.). Jiný příklad vlivu morfologie na fonologii, se týká distribuce vokálů v iniciální pozici. Autor na s. 45 zmiňuje, že zatímco přední a středové nízké vokály v iniciální pozici jsou vázány téměř výhradně na přejatá slova, pro zadní vokály pak toto omezení neplatí. Neříká už ale, že tento rozdíl v distribuci iniciálních vokálů není náhodný, protože jenom zadní vokály tvoří v češtině produktivní verbální prefixy *u-*, *o-*.

V textu také postrádám některé důležité pojmy jako je například *komplementární* a *paralelní distribuce*, bez nichž lze jen těžko vysvětlit rozdíl mezi fonémem a alofonem, nebo *hiát*, který čeština nemá ráda, a proto má hned několik různých nástrojů k jeho eliminaci; jedním z nich je elize prvního vokálu, jako například v přítomném

tvary 1. os. sg., kde je před vokalickou koncovkou elidován tematický vokál: *ved-e-u* › [vedu] (tzv. Jakobsonovo pravidlo známé z většiny slovanských jazyků).

Markéta Ziková, Brno

Korpus jako zdroj observací fungování jazyka je možné zkoumat:

- objektivně měřitelnými metodami,
- opakovaně, tudíž s možnou kontrolou/zpětným ověřením různých tvrzení.

Podívejme se, jak výzkum založený na korpusech ČNK (konkrétně jsou uvedeny na s. 18) prezentovaný MŠC přispívá k obrazu mateřštiny. Zaměříme se na kapitoly věnované *Morfologii* (125–298) a *Tvoření slov* (81–124).

V kapitole 7. *Morfologie* se uvádí velké množství statistik založených na příslušných korpusech (statistiky jednotlivých slovních druhů, flektivních typů, variantních koncovek). Obdobné (nikoliv totožné) statistiky pro češtinu sice k dispozici jsou, vycházejí ovšem z nesrovnatelně menších dat (korpuse, s nimiž pracovala M. Těšitelová aj.) a od doby jejich vzniku/publikace nás dělí více než čtvrt století vývoje češtiny. Pozitivně lze hodnotit, že statistiky neuvádějí pouhá absolutní čísla, ale šestistupňovou škálu (s. 150), a že se opakovaně poukazuje na závislost výsledků statistik týkajících se flektivních vlastností pojatých obecně (tedy jednotlivých flektivních typů) na povaze jednotlivých lexému. Výpovědní hodnotu statistik jako celku ovšem snižují kontradiktorní formulace jako:

Mluvená čeština: data nejsou k dispozici, převažuje (častěji/převládá) [...] (s. 160, 189, 182, 184, aj.).

Klademe si otázku, o co se vlastně autoři opírají v případě, že přesné údaje nelze získat z korpuse.

Autoři MŠC „se nesnaží popisovat jazyk, jak by měl vypadat, ale jak skutečně vypadá“. Prostor interpretativní složky popisu je tak omezen na výčty řazené podle frekvence a na zprostředkování statistik, dále pak na zobecnění pravidel vycházejících z masových dat. Na škodu je ovšem redakčně nejednotná a někdy i neúplná praxe uvádění vzájemně souvisejících faktů. Uvedeme příklad.

V textu je problematice morfologických alternací věnována pozornost na několika různých místech (např. na s. 81, 127–128, 145n, 172–173, 193n). Bohužel chybí jakékoliv souvztažení jevů vzájemně souvisejících. Např. zcela vágně opakovaně vyznívá popis distribuce *e/ě* v koncovkách substantiv. Pravidla distribuce grafických variant je možno jednoduše formulovat s odkazem na výjimečné/proti-systémové hláskové alternace kmenové finály u vymezených skupin substantiv, která zmíněná pravidla porušují. Přestože korpuse mohou jedinečným způsobem přispět k sestavení co možná nejúplnějších seznamů výjimek, autoři na možnost využít je tímto směrem snad i záměrně rezignují. (Jak jinak si vysvětlíme, že v tabulce na s. 172–173 jsou shrnuta základní pravidla vloženého *-e-* v G. pl. sb. skloňovaných

podle vzoru *žena* „bez nároku na úplnost“.) Interpretace fonologických procesů z hlediska morfologie (viz výše č. věnovaná *Fonetice a fonologii*) by přispěla k odstranění některých chyb a opomenutí¹.

Korpusy jakožto zdroje dat, zůstávají bohužel nevyužity i na řadě dalších míst. Např. na s. 240 v kapitole věnované budoucímu času je řečeno, že „specifická omezená skupina sloves má tvary budoucího času vyjádřené pomocí předpony *po-*(*pů-*)“. Chybí jakákoliv specifikace a vymezení této „specifické omezené skupiny“, a to přesto, že existují korpusově založené studie upozorňující na fakt, že se jedná:

- a) o otevřenou skupinu sloves,
- b) že na základě analýzy korpusových dat lze upřesnit některé charakteristiky této skupiny uváděné v mluvnicích².

Na s. 242 v kapitole věnované kondicionálu (i na s. 268, kde jsou popisovány tvary slovesa *být*) je v tabulkách tvarů „*by*“ uvedena pro 2. os. sg. pouze možnost *by-s*, aniž by se upozornilo na to, že v případě kondicionálu zvrtných sloveso se *-s* vždy nebo skoro vždy přesouvá k zvrtnému *se/si* (tedy (*a-/kdy-*)*by ses nesmál, sis nezadal, ...*)³. Redakčně opět chybí propojení s tím, co je o *-s* za pomocné *být* v minulém čase řečeno na s. 241.

Přestože se jádro výkladu opírá především o popis korpusových dat, v obecných částech textu se pracuje s celou řadou pojmů převzatých z lingvistické bohemistické tradice. Přístup MSC se od tradičního hodnocení odchyluje mj. v následujících případech:

- a) pojetí vztahu slovtvorných a pojmenovacích kategorií (s. 84–85),
- b) pojetí role kmenotvorné přípony při derivaci a tedy i segmentaci deverbativ,
- c) pojmání stupňování jakožto gramatické kategorie adjektiv a adverbii.

¹ Vložené *-e-* v G. pl. je u feminin (a nejen u nich) zakončených na skupinu konsonant + *r/l* nikoli *m* (srov. v korpusu doložený tvar *1(h)erm*) v češtině obligatorní (srov. výše část věnovaná *Fonetice a fonologii*). Pokud by autoři vzali v úvahu souvislost rozlišení tautomorfémových a heteromorfémových konsonantických skupin a +/- přítomnosti vkladného *-e-* na straně jedné a korpusová data (srv. *služeb, voleb, staveb, sazeb, tržeb, ...* ale *bomb, vrb, příleb* ale i *přílb, plomb, korb, ...*) na straně druhé, patrně by nezařadili slova zakončená na konsonant + *ba* mezi případy, kdy k alternaci *0 : e* dochází výjimečně.

² K. Osolsobě, *Značkování gramatických kategorií v korpusech ČNK a jejich zachycení v gramatice a ve slovníku*. In *Grammar & Corpora / Gramatika a korpus 2007*. Academia, Praha, 2008, s. 407–416.

³ Jde o fakt, který ve většině českých mluvnic chybí, a je tedy škoda, že bude chybět i v korpusově založené MSC. O tom, že je znám obci korpusových lingvistů svědčí okolnost, že je „zahrnut“ do morfologického značkování. U tvarů *by* (na rozdíl od tvarů *bych, bys, bychom, byste, bysme, bysem, ...*) není ve značce explicitně uvedena nejen hodnota čísla (neurčuje se), ale ani osoby (na základě tvaru samého nelze počítat s tím, že jde o 3. osobu).

Ad a) V kap. 6 *Tvoření slov* jsou na s. 84 v tabulce *Slovtvorné kategorie podstatných jmen* slovtvorné kategorie jmen přechýlených, mlád'at, hromadných, jednotlivin a částečně deminutiv řazena do pojmenovací kategorie mutace. Až na s. 95 je řečeno, že toto zařazení se „liší od mluvnic starších“. Rozpaky budí rozdělení deminutiv do kategorie mutační a modifikační, které má být založeno na kontextové evidenci užití konkrétních lexémů, jestliže „může v kontextu docházet k překryvu obou funkcí“ (s. 96). Jak se tedy toto vágní kritérium kontextové evidence bude uplatňovat?

Ad b) V kap. *Odvozování ze sloves* (s. 88) narazíme již v přehledu kmenotvorných přípon na některé nesrovnalosti (např. není jasné, proč je uvedena kmenotvorná přípona *-a/-á-* a nikoli *-ova/-ová-*⁴). Více ovšem zarazí následující tvrzení:

Při odvozování sloves, při kterém se k odvozovacímu základu připojují sufixy začínající na samohlásky, by ovšem sousedství dvou samohlásek činilo problémy. [...] slovtvorný základ může být bez kmenotvorné přípony.

Jak potom vysvětlíme, že je základ bez kmenotvorné přípony i tehdy, začíná-li sufix na souhlásku (*soudce, mluvčí, mluvka, prosba, ...*)? Na s. 89 se dále tvrdí:

Při odvozování ze sloves preferují mluvčí češtiny situaci, kdy slovtvorným základem je kmen (tedy tvar bez koncovky). V situaci, kdy se ke slovnímu základu připojují sufixy začínající na samohlásky a ve které je kmen jednoslabičný [...] může být slovním základem infinitiv: *rytí(t) : rytec*.

Přísně vzato autor tedy předpokládá, že to, čemu se říká *stem/root derivation* v češtině záleží:

- a) na fonetických vlastnostech sufixu,
- b) na preferenci mluvčího,
- c) na počtu slabik slovesa.

Jak budou pak interpretovány např. *-j-*, *-v-* aj. v substantivech jako *bijec, savec* o *pivu* a *skryšši* nemluvě?

O tom, že MSC zavádí naprosto nové pojetí derivací od kmene svědčí i „varianta“ *-íci/-ici* na s. 100, kde se opět operuje s tvrzením, že rozdíl mezi deriváty od kmene přítomného a minulého jsou podrobeny vůli mluvčích (doslova rozdíl mezi nimi „mluvčí stírají“). Z tohoto tvrzení bychom ovšem důsledně měli vyvodit, že mluvčí češtiny setře snad i rozdíl mezi účelovým a procesuálním adjektivem nejen u sloves vzoru *prosít*, kde v mluvené češtině je setřena diference ve zvukové realizaci *i/í* (ta se stírá ovšem i jinde, např. při skloňování zájmena *ona*, kde má týž důsledek: tvarovou homonymii), ale všude (tedy např. i u sloves 3. třídy *hrající/hrací, sdělující/sdělovací*, atd.).

⁴ Všechna deverbální substantiva na *-ní* paradigmaticky tvořená od všech sloves patřících ke vzoru *kupovat* mohou mít pouze kmenotvornou příponu s délkou, tedy *-ová-*.

Ad c) Argumentem pro zařazení stupňování adjektiv do morfologie (stejně jako např. v *České mluvnici* B. Havránka a A. Jedličky) je relativní ustálenost formy. Za gramatický význam se pokládá „vyjádření míry“. Českými gramatikami tradičně opomíjené opisné stupňování MSC pouze zmiňuje (s. 206). Zcela stranou je ponechána otázka stupňování adjektiv na *-cí* (*strhujícnější, nejmatoucnější* atd.), jakož i souvislost s problematikou odvozování od základů představujících tzv. konce derivačních řad (srov. s. 88 první odstavce)⁵.

Klára Osolobě, Brno

Mluvnice současné češtiny obsahuje v úvodních částech velmi stručnou, fakticky přehledovou kapitolu o vývoji češtiny (s. 27–34), která osciluje mezi výkladem vývoje jazykového systému a dějin jazyka. Stručný rozsah této části autorku (Dominiku Kovářikovou) nutně vede k velmi kondenzovanému výkladu, v němž někdy lehkým perem (klávesnicí?) píše o komplikovaných, popř. sporných jevech bez náznaků jejich problematizace. Např. na s. 30 tvrdí, že do korelace měkkosti ve staré češtině vstupovalo *l* a *l'*, avšak tento vztah byl mnohem komplikovanější, korelační dvojici totiž tvořilo tvrdé *l* a *l* netvrdé, které mělo dva alofony, jednak měkké *l'*, jednak *l* středové (tj. bez měkkostního příznaku): *žal-ludie-léto*. Také by bylo potřeba podrobněji vysvětlit, jak je míněno tvrzení o tom, že v barokním období pokračoval v Čechách vývoj, který začal dřív a vedl k nivelizaci nářečí (s. 33). Plyne z toho, že toto tvrzení platí i pro západní, východní a jižní Čechy? A jak si představit proces nářeční nivelizace na území celých Čech v čase, kdy venkovské obyvatelstvo prakticky nemohlo mígrovat?

Neohebné slovní druhy – autory kapitol jsou Martina Waclawičová (příslovce, předložky, spojky, částice) a Jan Táborský (citoslovce) – jsou interpretovány velmi tradičním způsobem, a to na základě kombinace kritérií flektivních, syntaktických a sémantických. Hierarchicky nejvyšším kritériem, které slouží k vydělování těchto slovních druhů, je nepřítomnost flexe (až na některé výjimky). Tyto slovní druhy jsou pak od sebe odlišovány primárně podle toho, jestli jsou schopny vyjadřovat samostatný slovní význam (autosémantika), anebo je jejich význam podmíněn syntaktickým okolím (syntaktická). Specifické místo v této klasifikaci zaujímají citoslovce, jež jsou převážně klasifikovány podle komunikačních funkcí: slouží k vyjadřování postojů, emocí, vztahu k adresátovi či emocí. Škoda, že se autoři nepokusili aspoň trochu vymanit z tohoto tradičního popisu, jistě by se jim pak podařilo vyhnout některým nepřesným tvrzením. Např. na s. 282 tvrdí, že předložky „se pojí ke jménům [...] a i k jiným slovním druhům“. Proč zapomenout na „vedlejší“ věty? Ty přece mohou být

⁵ Vice K. Osolobě, *Kající a nevěřící – adjektiva na -cí/-cný: slovníky, gramatiky, korpusy*. In *After Half a Century of Slavonic Natural Language Processing*. Masarykova univerzita, Brno 2009, s. 173–183.

také syntakticky asociovány s předložkou: *Petr se díval na to, že/jak/jestli se Marie obléká, Petr hleděl na to, aby byl vždy upraven*.

Pavel Kosek, Brno

Ve výkladu neohebných slovních druhů se stejně jako v jiných kapitolách mluvnice projevuje fakt, že korpusy zde nejsou nástrojem zkoumání formálních vlastností sporných jevů, ale jen prostředkem zjišťování frekvence jistých tvarově neustálených forem téhož slova anebo konkurenčních prostředků. Korpus je zde tedy užíván pouze jako zdroj zkoumání frekvence alternativních forem, např. mezi formami *už/již, zase/zas, děle/dýl, od(e)/vod(e), zítra/zejtra*, anebo slov blízkého významu *stále/pořád/furt* (s. 275–276). Avšak vůbec neslouží jako nástroj jazykové klasifikace, např. tvrdí-li se, že formy *k stáru, hned zkraje* představují příslovce (jako „víceslovné jednotky“), proč nejsou vlastnosti, které by umožnily řadit je k příslovcím, ověřovány? Jistě by bylo možno zkoumat, zdali se uvnitř těchto jednotek mohou vyskytnout další rozvíjející slova, zdali a s čím mohou být tyto „víceslovné jednotky“ koordinovány. Podobně se hovoří o vlastních, nevlastních a víceslovných předložkách (282–283), ale nenabízí se žádná jejich diferenční vlastnost zjištěná v korpusech češtiny: proč kupříkladu není zkoumána pravidelná alternace *j- : ň-* u lexikálních pádů anaforic- kých zájmen 3. osoby anebo již zmíněná možnost jejich determinace či jejich schopnost vstupovat do koordinačních vztahů? Tak by bylo možno prověřit, zdali výrazy typu *napříč, napospas, navzdor, doprostředka, po dobu, v centru, ve formě* apod. mají skutečný status předložek.

Pavel Kosek, Brno

Pokud jde o kapitolu věnovanou stylu a stylistice (s. 309–316, jejím autorem je Jan Táborský), je navzdory proklamované novosti mluvnice pojata spíše tradičně a místy dost nejasně. V první řadě se ale nabízí otázka, zda tato problematika, podobně třeba jako pasáže o vývoji jazyka, vůbec má být do mluvnice zařazena. Odpověď je na jedné straně jasná – vše závisí mj. na adresátovi, tedy na jednom z objektivních stýlotvorných faktorů, z téhož důvodu ale v tomto konkrétním případě nemožná (viz výše).

I s touto výhradou však samozřejmě lze posuzovat věcnou stránku textu a tady je nutno upozornit na několik problematických míst. Prvním z nich je fakt, že centrální pojem oboru, tedy styl, zde vůbec není definován. Nic na tom nemění skutečnost, že v poznámkách pod čarou se pravidelně (s. 310, 312, 316) opakuje, že „Styl textu je dán výběrem a uspořádáním jazykových prostředků [...]“ – to ale není definice stylu, stejně tak chybí informace o tom, zda stylistika jako obor je nějak vnitřně stratifikována – přitom např. praktická stylistika jako nauka o stylizaci textů je implicitně zmíněna v pasáži o odborném stylu (s. 315).

S trochou nadsázky lze říct, že stylistické výklady v MSC nejsou určeny pro laika – orientuje se v nich pouze ten, kdo už je s oborem obeznámen a dokáže si různé

nevyřčené souvislosti samostatně domyslet (což právě u odborných textů není ideální situace). Namátkou: pojmy stylová příznakovost a stylová hodnota (s. 313–314) nejsou nijak usouvztažněny ani dále vnitřně diferencovány, opozice mluvenost/psanost nebo připravenost/nepřipravenost (s. 311–312) jsou spíše projevy objektivních stylových faktorů než přímo objektivní stylové faktory, nestandardní je rovněž vymezení stylometrie jako „zjišťování reálných výskytů konkrétních výrazových prostředků v reprezentativních textech určitého typu“ (s. 314) – ani zmínka, že primárně se stylometrie používá k určování autorství sporných textů (viz např. jednu z autoritativních prací z oboru – *Dictionary of Stylistics* K. Walesové).

Dále se velmi obecně pojednává o čtyřech tradičních stylech (prostě sdělovací, odborný, umělecký, publicistický, s připomenutím možnosti vyčlenit jich více) – tyto pasáže jsou jenom stručnou kompilací známých skutečností, proklamovaná novost se zde nijak neprojevuje, využití korpusů rovněž ne. I v rámci takto obecně pojaté práce – tedy bez přesněji deklarovaného adresáta – by myslím bylo možné o stylistice říci více a jasnějším způsobem. Pokud jde o mluvnici jako celek, je zapotřebí s další fází posuzování vyčkat, než bude vydán ohlášený druhý díl, v každém případě to však je práce, kterou je zapotřebí brát na vědomí a diskutovat o ní.

Michal Křístek, Brno

Literatura

Starý Z., *Ve jménu funkce a intervence*. Praha 1995.

Stich A., *O počátcích moderní spisovné češtiny*. „Naše řeč“ 74, 1991, s. 57–62.